

Thuis in het Verpleeghuis

Waardigheid en trots op elke locatie

Zuster Inge: ‘Altijd als ik kom zit ze te slapen’

Rubriek *Anekdoten van Zuster Inge* – Sinds 2011 werkt Zuster Inge in een verpleeghuis voor (onder andere) mensen met dementie. Ze schrijft haar ontroerende, grappige en mooie momenten op onder de naam: *Anekdoten van Zuster Inge*. Dit keer heeft ze het over de prikkelverwerking van een mevrouw met dementie en familieleden die denken dat het bezoek aan haar zinloos is, omdat ze toch altijd slaapt.

Inzicht krijgen in Alzheimer

Vaak hoor ik onderstaande opmerking en hier wil ik graag iets over vertellen, misschien kan het helpen om wat meer inzicht te krijgen in mensen met bijvoorbeeld Alzheimer.

Prikkelverwerking

Mevrouw zit na haar ontbijt en kopje thee rustig in de woonkamer. Er staat een rustig achtergrondmuziekje op. De zusters lopen heen en weer en er komt steeds een nieuwe frisse bewoner de huiskamer in. Mevrouw volgt alles wat er gebeurt. Alleen kan ze er geen woorden meer aan geven hoe ze dit ervaart. De keukengeluiden, het gepraat, het gesmak en het geloop op de woning geven prikkels af aan haar zintuigen.

Wist je dat het tempo van een persoon met dementie drie keer langzamer gaat dan het tempo dat wij gewend zijn. Dus voor een bewoner geven de geluiden en de bewegingen meer prikkels af dan aan iemand zonder dementie. De prikkelverwerking gaat ook anders en soms kunnen de prikkels niet meer 'gewoon' verwerkt worden. Slapen is ook een vorm van prikkelverwerking of een natuurlijke bescherming tegen de prikkelsensatie.

De koffie wordt koud

En dan komt er om 10:30 bezoek voor mevrouw. Mevrouw is na de ochtendspits moe en haar ogen zakken dicht. Ze kan er niets aan doen. Ze heeft hier geen controle over. Haar bezoek zit ernaast en drinkt koffie. Mevrouw haar koffie staat koud te worden en als ze steeds wakker gemaakt wordt om haar koffie te drinken en om aandacht aan haar bezoek te schenken raakt ze geïrriteerd. Ze doet wat bozig en zakt vervolgens weer terug in haar eigen wereld.

Bezoek is nooit zinloos

Voor haar bezoek is dit geen leuke ontmoeting. Het bezoek heeft veel moeite gedaan om langs te komen en ervaart het bezoek als zinloos. En daar gaat het mis, want ook al lijkt het alsof mevrouw het niet interesseert, de intentie van de aandacht komt zeker over alleen is dat niet zichtbaar voor de buitenwereld. Het gaat niet om de interactie die mevrouw geeft aan het bezoek, het gaat om de interactie die het bezoek geeft aan mevrouw, ook al lijkt het nutteloos te zijn.

Het gaat om de intentie

Zolang iemand nog leeft, is er behoefte aan aandacht en genegenheid. Laat haar onvermogen om hier blij op te reageren nooit een reden zijn om niet meer langs te komen. Het gaat om de intentie, dat geeft een goed gevoel aan beiden. Het bezoek kan er ook naast gaan zitten en stil aanwezig zijn en meegaan in haar beleving. En dat is zeker een uitdaging. Op een andere manier met elkaar in verbinding komen zonder verwachting. Dan ontmoet je elkaar toch alleen op een ander gebied dan dat je gewend bent. En dat is ook heel waardevol.

Meer weten

- Lees ook van Zuster Inge: [‘Mijn kinderen zijn mij vergeten’](#)
- Volg Zuster Inge en haar anekdotes op haar Facebookpagina [‘Anekdotes van zuster Inge’](#)
- Lees alles over het thema [dementie](#)

tags:

[Anekdotes van Zuster Inge](#) (13), [Dementie](#) (145)

thema:

[Wonen en welzijn](#) (220)